TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 9. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Direktīva 2000/78/EK — Vienlīdzīga attieksme nodarbinātības un profesijas jomā — 2. pants, 3. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 6. panta 1. punkts — Tieša diskriminācija vecuma dēļ — Tiesnešu pamatalga — Pārejas noteikumi — Pārklasificēšana un vēlāka paaugstināšana — Atšķirīgas attieksmes saglabāšana — Pamatojumi

Lieta C-20/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Berlin* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 12. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 15. janvārī, tiesvedībā

Daniel Unland

pret

Land Berlin .

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] (referents) Ž. L. da Krušs Vilaša [*J. L. da Cruz Vilaça*] un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 15. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *D. Unland* vārdā – *M. Quaas*, *Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Möller*, pārstāvji,

— Austrijas valdības vārdā – *G. Hesse*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *T. Maxian Rusche*, *D. Martin* un *M. Kellerbauer*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu un tā papildinājums ir par to, kā interpretēt Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV L 303, 16. lpp.), 2. pantu, 3. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 6. panta 1. punktu.

2 Šie lūgumi ir iesniegti strīdā starp *D. Unland* un *Land Berlin* par tās kompetencē esošo tiesnešu pārklasificēšanas un paaugstināšanas amatā noteikumiem atbilstoši tiem piemērojamajai jaunajai darba samaksas sistēmai.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Atbilstoši Direktīvas 2000/78 1. pantam tās "mērķis attiecībā uz nodarbinātību un profesiju ir noteikt sistēmu, lai apkarotu diskrimināciju reliģijas, uzskatu, invaliditātes, vecuma vai seksuālās orientācijas dēļ".

4 Šīs direktīvas 2. pantā ir paredzēts:

"1. Šajā direktīvā "vienlīdzīgas attieksmes princips" nozīmē to, ka nav ne tiešas, ne netiešas diskriminācijas, kuras pamatā ir jebkurš 1. pantā minēts iemesls.

2. Šā panta 1. punkta nolūkā:

a) uzskata, ka tiešā diskriminācija notiek tad, ja salīdzināmā situācijā pret vienu personu izturas, ir izturējušies vai izturētos sliktāk nekā pret citu personu jebkura 1. punktā minēta iemesla dēļ;

[..]."

5 Šīs direktīvas 3. panta "Piemērošanas joma" 1. punkta c) apakšpunktā ir precizēts, ka tā ir piemērojama visām personām gan valsts, gan privātajā sektorā, tostarp valsts iestādēs, it īpaši attiecībā uz "nodarbinātību un darba nosacījumiem, to skaitā atlaišanu un atalgojumu".

6 Šīs pašas direktīvas 6. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Neatkarīgi no 2. panta 2. punkta dalībvalstis var paredzēt, ka dažāda attieksme, kuras pamatā ir vecums, neveido diskrimināciju, ja attiecīgās valsts tiesību kontekstā tā ir objektīvi un saprātīgi attaisnota ar likumīgu mērķi, tostarp likumīgu nodarbinātības politiku, darba tirgu un profesionālās izglītības mērķiem, un ja šā mērķa sasniegšanas līdzekļi ir atbilstīgi un vajadzīgi.

Šāda dažāda attieksme cita starpā var ietvert:

a) to, ka nosaka īpašus nosacījumus darba un profesionālās izglītības iespējām, nodarbinātības un profesijas nosacījumus, tostarp atlaišanas un atalgošanas nosacījumus jauniešiem, vecākiem strādniekiem un personām, kuru apgādībā ir citas personas, lai veicinātu viņu profesionālo integrāciju vai nodrošinātu aizsardzību;

b) to, ka nosaka minimālos nosacījumus attiecībā uz vecumu, profesionālo pieredzi vai darba stāžu, lai iegūtu darbu vai konkrētas ar to saistītas priekšrocības;

[..]."

7 Atbilstoši Direktīvas 2000/78 16. panta a) punktam dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka atceļ normatīvus un administratīvus aktus, kas ir pretrunā ar vienlīdzīgas attieksmes principu.

Vācijas tiesības

Agrākais federālais likums par ierēdņu atalgojumu

8 Federālais likums par ierēdņu atalgojumu (*Bundesbesoldungsgesetz*), redakcijā, kas bija spēkā 2006. gada 31. augustā (turpmāk tekstā – "agrākais Federālais likums par ierēdņu atalgojumu"), bija piemērojams federālajiem ierēdņiem un tiesnešiem līdz 2011. gada 30. jūnijam, kā arī *Land Berlin* ierēdņiem un reģionālajiem tiesnešiem – līdz 2011. gada 31. jūlijam pārejas redakcijā Berlīnei (*Bundesbesoldungsgesetz in der Überleitungsfassung für Berlin*, turpmāk tekstā – "*BBesG Bln* agrākā redakcija").

9 Agrākā Federālā likuma par ierēdņu atalgojumu 38. pantā "Pamatalgas aprēķināšana" bija noteikts šādi:

"(1) Pamatalga tiek aprēķināta atbilstoši vecuma grupām, ja atalgojuma noteikumos nav paredzēts fiksēts atalgojums. Pamatalga, kas paredzēta noteiktai vecuma grupai, ir jāmaksā no pirmās tā mēneša dienas, kurā ir sasniegts attiecīgais vecums.

(2) Ja tiesnesis vai prokurors tiek iecelts amatā pēc 35 gadu vecuma sasniegšanas, pamatalgas aprēķina pamatā ir atsauces vecums, kas līdz pilnu 35 gadu vecuma sasniegšanai atbilst faktiskajam vecumam, kam papildus tiek pievienota puse no pilno gadu skaita, kas pagājuši no datuma, kurā tiesnesis vai prokurors sasniedza 35 gadus, līdz iecelšanai amatā [..].

(3) Tiesneši un prokurori, kuri vēl nav sasnieguši pilnu 27 gadu vecumu, saņem savas atalgojuma pakāpes sākuma pamatalgu tik ilgi, līdz viņi sasniedz vecumu, kas ir paredzēts virzībai pa vecuma grupām.

(4) Ievērojot minētās otrās daļas otro un trešo teikumu, faktiskais vecums tiek pievienots pēc 35 gadu vecuma sasniegšanas pusei no laikposmiem, kas nesniedz tiesības uz atlīdzību [..]".

Jaunais Likums par ierēdņu atalgojumu *Land Berlin*

10 Atbilstoši 2011. gada 29. jūnija Likumam par *Land Berlin* ierēdņu atalgojuma reformu (*Gesetz zur Besoldungsneuregelung für das Land Berlin – Berliner Besoldungsneuregelungsgesetz*) minētā *Land* tiesnešiem, kuri 2011. gada 1. augustā jau bija apstiprināti amatā (turpmāk tekstā – "jau ieceltie tiesneši"), tiek piemērots cits regulējums nekā tiesnešiem, kuri amata pienākumus sāka pildīt pēc šī datuma (turpmāk tekstā – "jaunie tiesneši").

– Reģionālais tiesiskais regulējums par jauno tiesnešu atalgojumu

11 Ar Likuma par *Land Berlin* ierēdņu atalgojuma reformu 1. panta 1. punktu ir grozīts *BBesG Bln* agrākajā redakcijā. Tātad jauno tiesnešu atlīdzība tiek regulēta šī pēdējā minētā likuma jaunajā redakcijā (turpmāk tekstā – "*BBesG Bln* jaunā redakcija"). Šīs atbilstošās tiesību normas ir izteiktas šādi:

"38. pants. Pamatalgas aprēķināšana

(1) Tiesnešu un prokuroru pamatalga tiek aprēķināta atbilstoši līmeņiem, ja atalgojuma noteikumos nav paredzēts fiksēts atalgojums. Pārcelšana nākamajā augstākajā līmenī pienākas atbilstoši nostrādātajam laikam.

(2) Pirmajā amatā iecelšanas reizē kopā ar tiesībām uz atlīdzību, kas ietilpst šā likuma piemērošanas jomā, principā tiek piešķirta 1. līmeņa pamatalga, ņemot vērā agrākos laikposmus saskaņā ar 38.a panta 1. punktu. Līmenis tiek noteikts rakstveidā administratīvajā aktā, kas stājas spēkā tā mēneša pirmajā dienā, kurā persona tiek iecelta amatā.

(3) Pamatalga pieaug pēc trim nostrādātajiem gadiem 1. līmenī, pēc tam pēc katriem diviem nostrādātajiem gadiem – 2.–4. līmenī un pēc tam katrus trīs nostrādātos gadus attiecīgi 5.–7. līmenī. Laikposmi bez tiesībām uz atlīdzību aizkavē paaugstinājumu to attiecīgā ilguma dēļ, ja 38.a panta 2. punktā nav noteikts citādi.

[..]"

– Tiesiskais regulējums attiecībā uz amatā jau ieceltiem tiesnešiem

12 Atbilstoši 2011. gada 29. jūnija Likuma par *Land Berlin* ierēdņu atalgojuma reformu likuma, ar kuru ir ieviesta pārejas kārtība attiecībā uz *Land Berlin* ierēdņu atlīdzību (*Berliner Besoldungsüberleitungsgesetz*, turpmāk tekstā – "*BerlBesÜG*"), II panta 1. punktam ir noteikti jau ieceltu tiesnešu pārklasificēšanas jaunajā sistēmā noteikumi, kā arī pārejas noteikumi, kas piemērojami šiem tiesnešiem.

13 *BerlBesÜG* 2. pantā "Klasificēšana līmeņos un pārejas līmeņos A atalgojuma sistēmas pakāpēs" ir noteikts:

"(1) 2011. gada 1. augustā ierēdņi atbilstoši iepriekšējos punktos definētajiem noteikumiem tiek klasificēti līmeņos vai pārejas līmeņos, kas paredzēti [Likuma par *Land Berlin* ierēdņu atalgojuma reformu] 3. pielikumā atkarībā no 2011. gada 31. jūlijā ieņemtā amata un pamatalgas, uz kuru viņiem bija tiesības 2011. gada 1. augustā, piemērojot 2010. gada 8. jūlija Likumu par atalgojuma un vecuma pensiju pielāgošanu Berlīnei 2010./2011. gadā (*GVBl.* 362. lpp., 2011, 158. lpp). Šis pirmais teikums ir piemērojams pēc analoģijas ierēdņiem, kas atrodas bezalgas atvaļinājumā; attiecībā uz tiem ir jāatsaucas uz to amatu un pamatalgu, kas tiem būtu, ja atvaļinājums beigtos 2011. gada 31. jūlijā.

(2) Saskaņā ar 1. punktu ierēdnis tiek klasificēts tajā līmenī vai pārejas līmenī, kas atbilst līdz pilnai valūtas vienībai uz augšu noapaļotai pamatalgai. Ja tas tā nav, ierēdnis tiek klasificēts nākamajā augstākajā līmenī vai pārejas līmenī [..]."

14 *BerlBesÜG* 5. pantā "Klasifikācija līmeņos un pārejas līmeņos R1 un R2 pakāpēs" ir paredzēts:

"Tiesneši, kuri saņem atalgojumu, kas atbilst R1 un R2 pakāpei, tiek klasificēti līmeņos un pārejas līmeņos, kuri paredzēti [Likuma par ierēdņu atalgojuma reformu *Land Berlin*] 4. pielikumā, atkarībā no amata, ko tie ieņēma 2011. gada 31. jūlijā, un no pamatalgas, uz kādu tiem bija tiesības 2011. gada

1. augustā atbilstoši Likumam par atalgojuma un vecuma pensiju pielāgošanu Berlīnei 2010./2011. gadā. Pēc analoģijas ir piemērojami 2. panta 1. punkta otrais teikums, kā arī 2. un 4. punkts."

15 *BerlBesÜG* 6. pantā, kas attiecas uz vēlāku paaugstināšanu, ir noteikts:

"(1) Pārklasificētais tiesnesis gadījumā, ja viņš ir pārklasificēts vienā no [Likuma par ierēdņu atalgojuma reformu *Land Berlin*] 4. pielikumā paredzētajiem līmeņiem, pamatojoties uz pamatalgu, kas atbilst vismaz 3. vecuma grupai R1 un R2 pakāpē (ar šo pamatalgu saprotot to, uz kuru šim tiesnesim bija tiesības 2011. gada 1. augustā, piemērojot Likumu par ierēdņu algu un vecuma pensiju pielāgošanu 2010./2011. gadā Berlīnē), piekļūst nākamajam augstākajam līmenim vai, ja viņš tiek pārklasificēts pārejas līmenī, kas paredzēti 4. pielikumā, mērķa līmenim, kas atbilst šim pārejas līmenim, datumā, kurā viņš sasniegs nākamo augstāko vecuma grupu atbilstoši [*BBesG Bln* agrākās redakcijas] 38. panta 1. punktam. Šis pirmais paaugstinājums ir sākuma punkts, aprēķinot nostrādāto laiku, kas ir noteicošs [*BBesG Bln* jaunās redakcijas] 38. panta 1. punkta otrā teikuma piemērošanas nolūkā.

(2) Atkāpjoties no 1. punkta normām, nostrādātais laiks, kas ir noteicošs [*BBesG Bln* jaunās redakcijas] 38. panta 1. punkta otrā teikuma piemērošanas nolūkā, ja pārklasificēšana notiek, pamatojoties uz pamatalgu, kas atbilst R1 pakāpes 1. un 2. vecuma grupai (ar šo pamatalga saprotot to pamatalgu, uz kuru šim tiesnesim bija tiesības 2011. gada 1. augustā atbilstoši Likumam par ierēdņu darba algu un vecuma pensiju pielāgošanu 2010./2011. gadā Berlīnē), sākas, klasificējot 1. līmenī, kas paredzēts [Likuma par ierēdņu algu reformu *Land Berlin*] 4. pielikumā.

(3) Atkāpjoties no 1. un 2. punkta, nostrādātais laiks, sākot no 5. līmeņa, tiek attiecīgi samazināts par vienu gadu gadījumā, ja notiek pārklasificēšana pārejas līmenī, kas atbilst 4. līmenim, vai 4. līmenim sekojošajā līmenī vai pārejas līmenī.

(4) Atkāpjoties no 1. punkta, 4. līmenī nostrādātais laiks tiek pagarināts par vienu gadu tiesnešiem, kas ir pārklasificēti [Likuma par ierēdņu atalgojuma reformu *Land Berlin*] 4. pielikumā paredzētajā 1. līmenī 2. punktā minētajos gadījumos, kā arī tiesnešiem, kas ir pārklasificēti [šī likuma] 4. pielikumā paredzētajā 2. līmenī, pamatojoties uz pamatalgu, uz kuru viņiem bija tiesības 2011. gada 1. augustā atbilstoši Likumam par ierēdņu atalgojuma un vecuma pensiju pielāgošanu 2010./2011. gadā Berlīnē, kas atbilst R1 pakāpes 4. vecuma grupai."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

16 *D. Unland*, dzimis 1976. gada 19. februārī, ir tiesnesis *Land Berlin* dienestā. Viņš tika pieņemts darbā atbilstoši agrākajam Federālajam likumam par ierēdņu atalgojumu 29 gadu vecumā un 2011. gada 1. augustā tika pārklasificēts jaunajā atalgojuma sistēmā atbilstoši *BerlBesÜG* normām.

17 Ar 2009. gada 17. decembra vēstuli prasītājs lūdza *Land Berlin* viņam ar atpakaļejošu spēku samaksāt algu, kas atbilst viņa atalgojuma pakāpes augstākajam līmenim, par laiku, attiecībā uz kuru vēl nav iestājies noilgums. *Zentrale Besoldungs- und Vergütungsstelle der Justiz* (Tiesas Centrālā atalgojuma un atlīdzības iestāde) viņa lūgumu noraidīja ar 2010. gada 12. janvāra lēmumu. Prasītāja par šo lēmumu celto prasību *Kammergericht* [Berlīnes Augstākās tiesas] priekšsēdētāja noraidīja ar 2010. gada 7. maija lēmumu.

18 Tādējādi prasītājs 2010. gada 5. jūnijā cēla prasību *Verwaltungsgericht Berlin* [Berlīnes Administratīvajā tiesā] (Vācija), kurā viņš apgalvoja, ka ir ticis diskriminēts vecuma dēļ, pamatojoties uz noteikumu par atlīdzību atkarībā no vecuma. Viņš uzskata it īpaši, ka Savienības tiesībām ir pretējs ne tikai agrākais Federālais likums par ierēdņu atalgojumu, bet arī noteikumi par pārklasificēšanu jaunajā atlīdzības režīmā un pārklasificēšanas noteikumi, un līdz ar to prasa samaksāt atlīdzību atbilstoši augstākajai pakāpei savā kategorijā. Viņš prasa maksāt šo atlīdzību nākotnē un arī ar atpakaļejošu spēku attiecībā uz laikposmu vismaz līdz 2009. gadam.

19 Šajā ziņā iesniedzējtiesa jautā par pamatlietā aplūkotā valsts tiesiskā regulējuma atbilstību Savienības tiesībām un it īpaši Direktīvai 2000/78, ciktāl šis regulējums var radīt diskrimināciju vecuma dēļ, kas ir aizliegta direktīvā.

20 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Berlin* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Savienības primārās un/vai sekundārās tiesības, šajā gadījumā it īpaši Direktīva 2000/78/EK, lai pilnīgi piemērotu nepamatotas diskriminācijas vecuma dēļ aizliegumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka šis aizliegums attiecas arī uz valsts tiesību normām par *Land* tiesnešu atalgojumu?

2) Ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde – vai no šo Savienības primāro un/vai sekundāro tiesību interpretācijas izriet, ka valsts tiesību norma, saskaņā ar kuru tiesneša pamatalgas apmērs, viņam stājoties amatā, un viņa turpmākais pamatalgas pieaugums ir atkarīgs no viņa vecuma, ir uzskatāma par tiešu vai netiešu diskrimināciju vecuma dēļ?

3) Ja arī uz otro jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde – vai šādas valsts tiesību normas attaisnošana ar likumdošanas mērķi atlīdzināt darba pieredzi un/vai sociālās prasmes ir pretrunā šai Eiropas primāro un/vai sekundāro tiesību interpretācijai?

4) Ja arī uz trešo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde – vai, kamēr nav ieviesti nediskriminējoši tiesību akti par ierēdņu atalgojumu, Savienības primāro un/vai sekundāro tiesību interpretācijai atbilst kādas citas tiesiskās sekas, nevis algas izmaksāšana ar atpakaļejošu spēku diskriminētajām personām atbilstoši viņu atalgojuma pakāpes augstākajam līmenim?

Vai tādējādi diskriminācijas aizlieguma pārkāpuma tiesiskās sekas tieši izriet no pašām Savienības primārajām un/vai sekundārajām tiesībām, šajā gadījumā it īpaši no Direktīvas 2000/78/EK, vai diskriminētās personas tiesības izriet tikai no Savienības tiesībās atzītās dalībvalstu atbildības Savienības tiesību nepilnīgas transponēšanas dēļ?

5) Vai Savienības primāro un/vai sekundāro tiesību interpretācijai ir pretrunā valsts pasākums, atbilstoši kuram tiesības uz (pēc)apmaksu vai tiesības uz kompensāciju ir atkarīgas no tā, vai tiesnesis tās ir izmantojis relatīvi īsā termiņā?

6) Ja uz pirmo līdz trešo jautājumu tiek sniegtas apstiprinošas atbildes – vai no šīs Eiropas primāro un/vai sekundāro tiesību aktu interpretācijas izriet, ka ar likumu, kurā ir definēta jau ieceltu tiesnešu pārklasificēšanas jaunajā sistēmā noteikumi un saskaņā ar kuru līmenis jaunajā sistēmā, kurā tie tiks klasificēti, tiks noteikts tikai atkarībā no pamatalgas, ko viņi saņēma atbilstoši agrākajai (diskriminējošai) atalgojuma sistēmai, datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, un ka turpmākā virzība uz augstākajiem līmeņiem tiks noteikta tikai atbilstoši laikam, kas nostrādāts pēc šī likuma stāšanās spēkā, neatkarīgi no tiesneša kopējā nostrādātā laika, tiek saglabāta pastāvošā diskriminācija vecuma dēļ, kas turpinās, līdz attiecīgais tiesnesis sasniedz augstāko atalgojuma līmeni?

7) Ja arī uz sesto jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde – vai neierobežoti ilgstošas nevienlīdzīgas attieksmes attaisnošana ar likumdošanas mērķi, saskaņā ar kuru ar pārejas likumu bija jāaizsargā ne (tikai) pārejas uz jauno sistēmu dienā jau iecelto tiesnešu iegūtās tiesības, bet (arī) jau iecelto tiesnešu paļāvība uz ienākumu palielināšanos atbilstoši attiecīgajai atalgojuma pakāpei, kas bija paredzēta agrākajā atalgojuma tiesiskajā regulējumā, kā arī nodrošināt jaunajiem tiesnešiem labāku atalgojumu nekā jau ieceltajiem tiesnešiem, ir pretrunā Eiropas primāro un/vai sekundāro tiesību aktu interpretācijai?

Vai jau iecelto tiesnešu diskriminācijas turpināšanu var attaisnot tādējādi, ka alternatīvs tiesiskais regulējums (kas nozīmētu, ka jau ieceltie tiesneši tiktu individuāli pārklasificēti atbilstoši nostrādātajam laikam) būtu samērā sarežģīti administratīvi īstenojams?

8) Ja Tiesa noraida septītajā jautājumā minēto attaisnojumu – vai, kamēr arī attiecībā uz esošajiem tiesnešiem nav ieviesti nediskriminējoši tiesību akti par atalgojumu, Eiropas primāro un/vai sekundāro tiesību aktu interpretācijai atbilst kādas citas tiesiskās sekas, nevis algas ilgstoša, ar atpakaļejošu spēku veikta izmaksāšana esošajiem tiesnešiem atbilstoši viņu atalgojuma pakāpes augstākajam līmenim?

9) Ja uz pirmo līdz trešo jautājumu tiek sniegtas apstiprinošas atbildes, bet uz sesto jautājumu noliedzoša – vai no šīs Eiropas primāro un/vai sekundāro tiesību aktu interpretācijas izriet, ka tiesību norma par tiesnešu pārklasificēšanu jaunajā atalgojuma sistēmā, atbilstoši kurai noteikta līmeņa jau ieceltiem tiesnešiem, kuri datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, bija sasnieguši noteiktu vecumu, atalgojums pieaug ātrāk nekā jau ieceltajiem tiesnešiem, kuri datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, bija gados jaunāki, ir uzskatāma par tiešu vai netiešu diskrimināciju vecuma dēļ?

10) Ja uz devīto jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde – vai šī nevienlīdzīgas attieksmes attaisnošana ar likumdošanas mērķi, saskaņā ar kuru ir jāaizsargā nevis datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, iegūtās tiesības, bet tikai jau iecelto tiesnešu paļāvība uz ienākumu palielināšanos atbilstoši attiecīgajai atalgojuma pakāpei, kas bija paredzēta agrākajā atalgojuma tiesiskajā regulējumā, ir pretrunā Eiropas primāro un/vai sekundāro tiesību aktu interpretācijai?

11) Ja Tiesa noraida desmitajā jautājumā norādīto attaisnojumu – vai, kamēr arī attiecībā uz jau ieceltajiem tiesnešiem nav ieviesti nediskriminējoši tiesību akti par atalgojumu, Eiropas primāro un/vai sekundāro tiesību aktu interpretācijai atbilst kādas citas tiesiskās sekas, nevis tāda paša atalgojuma pieauguma kā privileģētajiem tiesnešiem, kas ir aprakstīti devītajā jautājumā, ilgstoša, ar atpakaļejošu spēku piemērošana visiem jau ieceltajiem tiesnešiem?"

21 Ar 2014. gada 25. jūnija vēstuli Tiesas sekretārs nosūtīja iesniedzējtiesai sprieduma lietā *Specht* u.c. (no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005) kopiju, aicinot to norādīt, vai, ievērojot šo spriedumu, tā vēlas turpināt uzturēt prejudiciālos jautājumus.

22 Ar 2014. gada 19. decembra lēmumu, kas Tiesā ir iesniegts 2014. gada 29. decembrī, iesniedzējtiesa tai apstiprināja savu prejudiciālo jautājumu uzturēšanu un pārformulēja trešo jautājumu šādi:

"Ja uz otro jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde – vai šādas valsts tiesību normas attaisnošana ir pretēja šai Eiropas primāro un/vai sekundāro tiesību interpretācijai?"

23 Šādos apstākļos Tiesa ir aicināta pieņemt lēmumu par visiem sākotnēji uzdotajiem jautājumiem, bet par trešo jautājumu – pārformulētā redakcijā.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

24 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīva 2000/78 ir jāinterpretē tādējādi, ka ierēdņu atalgojuma noteikumi ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.

25 Šis jautājums attiecas uz Direktīvas 2000/78 materiālo piemērojamību un piemērojamību personām.

26 Attiecībā uz šīs direktīvas materiālo piemērojamību iesniedzējtiesa interesējas par saikni starp, no vienas puses, tās 3. panta 1. punkta c) apakšpunktu, atbilstoši kuram Savienības kompetences ietvaros šī direktīva ir piemērojama visām personām gan valsts, gan privātajā sektorā, tostarp valsts iestādēm, attiecībā uz nodarbinātību un darba nosacījumiem, šai frāzei īpaši ietverot arī atlaišanu un atalgojumu, un, no otras puses, LESD 153. panta 5. punktu, kurā paredzēts izņēmums no Savienības kompetences sociālās politikas jomā tādējādi, ka Savienībai nav tiesību iejaukties atalgojuma jautājumā.

27 Kā Tiesa ir norādījusi spriedumā *Specht* u.c. (no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005, 34. un 35. punkts), ir jānošķir LESD 153. panta 5. punktā lietotais termins "darba samaksa" no šī paša termina, kas lietots Direktīvas 2000/78 3. panta 1. punkta c) apakšpunktā [no Direktīvas 2000/78 3. panta 1. punkta c) apakšpunktā lietotā termina "atalgojums"], jo pēdējais minētais ir nodarbinātības nosacījumu daļa un tas tiešā veidā neparedz atalgojuma lieluma noteikšanu. Tomēr valsts tiesisko regulējumu, kurā paredzēta klasificēšana atalgojuma līmeņos un pakāpēs, no Direktīvas 2000/78 materiālās piemērošanas jomas nevar izslēgt

28 Attiecībā uz šīs direktīvas piemērojamību personām pietiek atgādināt, ka tās 3. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir skaidri norādīts, ka tā it īpaši ir piemērojama visām valsts sektorā, tostarp valsts iestādēs, strādājošām personām. Turklāt nav apstrīdēts tas, ka tiesnešu darbs ietilpst publiskajā sektorā.

29 Šādos apstākļos uz uzdoto pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/78 3. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ierēdņu atalgojuma nosacījumi ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.

Par otro un trešo jautājumu

30 Ar otro un trešo jautājumu, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Savienības tiesības, īpaši Direktīvas 2000/78 2. pants un 6. panta 1. punkts, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretēja tāda valsts tiesību norma, atbilstoši kurai katras amata pakāpes ietvaros ierēdņa pamatalgas līmenis, viņu pieņemot darbā, tiek noteikts atkarībā no šī tiesneša vecuma.

31 Ne tikai agrākā Likuma par ierēdņu atalgojumu 38. panta 1. punktā bija paredzēts, ka pamatalga tiek aprēķināta atbilstoši vecuma grupām, bet no šī panta 2. punkta izrietēja, ka, ja tiesnesis vai prokurors tiek iecelts amatā pēc 35 gadu vecuma sasniegšanas, pamatalgas aprēķina pamatā ir atsauces vecums, kas līdz pilnu 35 gadu vecuma sasniegšanai atbilst faktiskajam vecumam, kam papildus tiek pievienota puse no pilno gadu skaita, kas pagājuši no datuma, kurā tiesnesis vai prokurors sasniedza 35 gadu vecumu, līdz iecelšanai amatā. Turklāt šī panta 3. punktā bija paredzēts, ka tiesneši un prokurori, kuri vēl nav sasnieguši pilnu 27 gadu vecumu, saņem savas atalgojuma pakāpes sākuma pamatalgu tik ilgi, līdz viņi sasniedz vecumu, kas ir paredzēts virzībai pa vecuma grupām.

32 Tiesnešu pamatalga tātad bija noteikta to pieņemšanas darbā laikā atkarībā vienīgi no vecuma grupas, kurai tie piederēja.

33 Savā spriedumā *Specht* u.c. (no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005) Tiesai jau bija jāizskata šajā lietā uzdotajiem otrajam un trešajam jautājumam identiski jautājumi, un līdz ar to minētajā spriedumā Tiesas sniegto atbildi pilnībā var attiecināt uz pamatlietā iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem.

34 Šī sprieduma 39.–51. punktā Tiesa pārbaudīja, vai agrākais Federālais likums par ierēdņu atalgojumu ietvēra diskrimināciju Direktīvas 2000/78 2. panta un 6. panta 1. punkta izpratnē, un secināja, ka tas tā ir tādēļ, ka, darbā pieņemšanas brīdī klasificējot ierēdni pamatalgas līmenī atbilstoši viņa vecumam, tiek pārsniegts tas, kas ir vajadzīgs, lai sasniegtu šī likuma leģitīmo mērķi.

35 Apstāklim, ka pamatlietā aplūkoto tiesību normu mērķis ir kompensēt tiesnešu profesionālo pieredzi un/vai sociālās prasmes, nav nozīmes šajā ziņā.

36 Šādos apstākļos uz otro un trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/78 2. pants un 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, atbilstoši kuram tiesneša pamatalgu aprēķina viņa pieņemšanas darbā brīdī atkarībā vienīgi no šī tiesneša vecuma.

Par sesto un septīto jautājumu

37 Uzdodot sesto un septīto jautājumu, kas ir jāpārbauda kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/78 2. pants un 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, kurā ir definēti pārklasificēšanas noteikumi atbilstoši jaunajai atlīdzības sistēmai jau ieceltiem tiesnešiem, paredzot, ka atalgojuma līmenis, kurā tie tiks turpmāk klasificēti, tiek noteikts, pamatojoties vienīgi uz pamatalgas summu, ko viņi saņēma, piemērojot agrāko atlīdzības sistēmu, kaut arī pēdējā minētā bija balstīta uz diskriminmāciju tiesneša vecuma dēļ. Iesniedzējtiesa it īpaši vēlas zināt, vai atšķirīga attieksme, kas bija ietverta šajā tiesību aktā, varēja tikt attaisnota ar mērķi aizsargāt iegūtās tiesības.

38 No *BerlBesÜG* 5. panta izriet, ka, lai pārklasificētu tiesnešus, kas jau ir iecelti amatā pakāpē vai jaunās sistēmas pārejas pakāpē, tiek ņemta vērā vienīgi agrākā pamatalga. Jau ieceltu tiesnešu klasifikācija jaunajā atalgojuma sistēmā notiek tikai atkarībā no vecuma grupas, kas iegūta vecajā sistēmā.

39 Jākonstatē, ka minētais pants var paildzināt atšķirīgo attieksmi pret tiesnešiem vecuma dēļ jaunās atlīdzības sistēmas ietvaros.

40 Pārklasificēšanas pasākumi, kas ieviesti ar tādu tiesību normu, kāda ir *BerlBesÜG* 5. pants, atbilstoši kurai pārklasificēšana ir balstīta uz to atalgojumu, ko agrāk saņēma jau amatā iecelti ierēdņi, kas arī tika balstīta uz vecumu, saglabājot diskriminējošu situāciju, kuras rezultātā, kaut gan viņi ir salīdzināmās situācijās, vieni tiesneši saņem mazāku atalgojumu nekā citi tiesneši tikai atkarībā no vecuma, kāds viņiem ir bijis darbā pieņemšanas brīdī (skat. šajā ziņā spriedumu *Specht* u.c., no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005, 56.–58. punkts).

41 Tādēļ ir jāpārbauda, vai šo atšķirīgo attieksmi vecuma dēļ var attaisnot, ņemot vērā Direktīvas 2000/78 6. panta 1. punktu.

42 Attiecībā, pirmkārt, uz mērķi saglabāt iegūtās tiesības, ko ir izvirzījusi iesniedzējtiesa, jākonstatē, ka noteiktas kategorijas personu iegūto tiesību aizsardzība ir primārs vispārējo interešu apsvērums (spriedums *Specht* u.c., no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Otrkārt, Tiesa jau ir konstatējusi, ka tāds likums kā *BerlBesÜG* tādējādi, šķiet, ir piemērots attiecīgā mērķa, kas ir iegūto tiesību saglabāšana, sasniegšanai (spriedums *Specht* u.c., no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005, 65.–68. punkts). Turpinājumā tā uzskatīja, ka valsts likumdevējs, pieņemot pārejas atkāpes pasākumus, kas īstenoti ar *BerlBesÜG* , nepārsniedza to, kas nepieciešams mērķa sasniegšanai (spriedums *Specht* u.c., no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005, 69.–85. punkts).

44 Neviens no Tiesā iesniegtās lietas elementiem nevar atspēkot šos secinājumus.

45 Kā izriet no Tiesā iesniegtajiem elementiem, tiesnešu pārklasifikācija neatšķiras no tās, kas tika veikta attiecībā uz *Land Berlin* ierēdņiem, izvēlētās metodes un mērķa ziņā. Ar *BerlBesÜG* tika ieviesti tiesnešiem, prokuroriem un ierēdņiem piemērojami vienoti noteikumi to pārklasificēšanas nolūkā.

46 Tādējādi, pieņemot *BerlBesÜG*, valsts likumdevējs pārstrādāja *Land Berlin* ierēdņu un tiesnešu atlīdzības sistēmu. Šajā likumā, lai saglabātu jau ieceltu tiesnešu iegūtās tiesības, ir paredzēta pārejas atkāpe attiecībā uz viņiem, atbilstoši kurai šie tiesneši tika nekavējoties pārklasificēti līmeņos vai pārejas līmeņos (skat. šajā ziņā spriedumu *Specht* u.c., no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005, 72. un 73. punkts).

47 Turklāt agrākā Federālā likuma par ierēdņu atlīdzībām 38. pants, kas piemērojams ikvienam *Land Berlin* tiesnesim, pieņemot viņu darbā, un no tā izrietošie diskriminējošie aspekti potenciāli skāra visus šos tiesnešus (skat. šajā ziņā spriedumu *Specht* u.c., no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005, 96. punkts). Tomēr ir jāsecina, ka agrākajā Federālajā likumā par ierēdņu atalgojumu nav derīgas atsauces sistēmas un ka, pretēji tam, ko apgalvo prasītājs pamatlietā, nepastāv ne "jauno tiesnešu" kategorija, kam šis likums un *BerlBesÜG* būtu nelabvēlīgi, ne arī "vecāku tiesnešu" kategorija, kam šis likums būtu labvēlīgs.

48 Turklāt šādas pārklasificēšanas noteikumi ir jāuzskata par tādiem, kas ir saderīgi ar pienākumu, kuri izriet no Direktīvas 2000/78 16. panta a) punkta, kas prasa dalībvalstij veikt vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiek atcelti normatīvie un administratīvie akti, kas ir pretēji vienlīdzīgas attieksmes principam.

49 Tādējādi uz sesto un septīto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/78 2. pants un 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neliedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, kurā ir definēti jau ieceltu tiesnešu paaugstināšanas noteikumi atbilstoši jaunajai atlīdzības sistēmai un paredzēts, ka atalgojuma līmenis, kurā tie turpmāk tiek klasificēti, tiek noteikts, pamatojoties uz pamatalgu, ko viņi saņēma atbilstoši vecajai atlīdzības sistēmai, kaut arī tā bija balstīta uz diskrimināciju tiesneša vecuma dēļ, jo atšķirīgā attieksme, kas paredzēta šajā tiesību aktā, var tikt attaisnota ar mērķi aizsargāt iegūtās tiesības.

Par devīto un desmito jautājumu

50 Uzdodot devīto un desmito jautājumus, kas ir jāpārbauda kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2000/78 2. pants un 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, kurā ir definēti noteikumi jau ieceltu tiesnešu paaugstināšanai amatā atbilstoši jaunajai atlīdzības sistēmai, un paredzēts, ka, sākot no noteikta līmeņa, tiesnešiem, kuri datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, bija sasnieguši noteiktu vecumu, atalgojums pieaug ātrāk nekā jau ieceltiem tiesnešiem, kuri datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, bija gados jaunāki. Iesniedzējtiesa vēlas it īpaši uzzināt, vai atšķirīgā attieksme, kas bija iekļauta šajā tiesiskajā regulējumā, var tikt attaisnota.

51 Jākonstatē, ka *BerlBesÜG* 6. pantā Vācijas likumdevējs ir ieviesis nošķiršanu atkarībā no vecuma grupas, kas ir sasniegta datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, un – gan attiecībā uz datumu, kas noteikts nākamajai paaugstināšanai līmenī, gan nosakot turpmāko pieredzes laiku.

52 Saistībā ar pirmo paaugstinājumu līmenī jaunajā atalgojuma sistēmā no iesniedzējtiesas formulētajiem konstatējumiem izriet, ka atbilstoši *BerlBesÜG* 6. panta 1. un 2. punktam tiesnešiem, kuri vecajā atalgojuma sistēmā attiecīgajā pārejas brīdī bija iekļauti 1. vai 2. vecuma grupā, tātad tiesnešiem, kas toreiz bija jaunāki par 31 gadu, pieredzes laiks sākas no jauna pārklasifikācijas datumā. Turpretī tiesnešiem, kuri tika pārklasificēti, pamatojoties uz vismaz 3. vecuma grupas pamatalgu, proti, tie, kuri jau bija sasnieguši pilnu 31 gada vecumu, nākamais paaugstinājums pienākas brīdī, kad atbilstoši agrākajai atalgojuma sistēmai viņi būtu sasnieguši nākamo augstāko vecuma grupu.

53 Attiecībā uz vēlāku paaugstināšanu atbilstoši jaunajai atlīdzības sistēmai *BerlBesÜG* 6. panta 3. un 4. punktā ir paredzēts, ka, sākot no 5. līmeņa, pieredzes, kas tiek prasīta paaugstināšanai līmenī, samazināšana notiek atbilstoši nosacījumam, ka amatā jau ieceltie tiesneši sākotnēji tika pārklasificēti jaunās atlīdzības sistēmas vismaz 4. pārejas līmeni.

54 Tā kā, kā izriet no iesniedzējtiesas formulētajiem konstatējumiem, tikai tiesneši, kas bija vismaz 39 gadus veci pārejas uz jauno sistēmu datumā, varēja saņemt intervāla samazinājumu, lai pakāptos līmeņos, bet tiesneši, kas šo vecumu nebija sasnieguši pārklasifikācijas laikā, tika izslēgti no šīs tiesību normas piemērošanas jomas un *a fortiori* viņiem bija jāgaida vēl viens gads, lai sasniegtu atbilstošu augstāku līmeni, jākonstatē, ka pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums ietver atšķirīgu attieksmi, kas tieši ir pamatota uz vecumu Direktīvas 2000/78 2. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

55 Tādēļ ir jāpārbauda, vai šo atšķirīgo attieksmi vecuma dēļ var attaisnot, ņemot vērā Direktīvas 2000/78 6. panta 1. punktu.

56 Šajā ziņā no Vācijas valdības apsvērumiem izriet, ka *BerlBesÜG* 6. pantā bija paredzēts saskaņot tiesnešu atlīdzības attīstības līkni ar ierēdņu atlīdzības attīstības līkni, kas jau tika modernizēta 1997. gadā, un *in fine* padarīt tiesneša darbību pievilcīgāku, nodrošinot it īpaši, ka ienākumi karjeras sākumā attīstās ātrāk. Turklāt jānodrošina, pirmkārt, ka nevienam jau ieceltam tiesnesim nekavējoties vai visā tā karjeras laikā netiek samazināta alga un, otrkārt, ka visi tiesneši 49 gadu vecumā sasniedz pēdējo atlīdzības līmeni.

57 Jāatgādina, ka saskaņā ar pašreizējām Savienības tiesībām dalībvalstīm, kā arī attiecīgā gadījumā sociālajiem partneriem valsts mērogā ir plaša rīcības brīvība, ne tikai izvēloties, kuru no sociālās un nodarbinātības politikas jomā noteiktajiem mērķiem censties sasniegt, bet arī nosakot pasākumus, ar kuriem šo mērķi var sasniegt (skat. it īpaši spriedumu *Palacios de la Villa*, C-411/05, EU:C:2007:604, 68. punkts).

58 Tāda veida mērķi, kādi ir paredzēti pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā, principā ir jāuzskata par tādiem, kas "attiecīgās valsts tiesību kontekstā" "objektīvi un saprātīgi", kā tas ir paredzēts Direktīvas 2000/78 6. panta 1. punkta pirmajā daļā, attaisno atšķirīgu attieksmi vecuma dēļ.

59 Atbilstoši pašam minētās tiesību normas formulējumam vēl ir jāpārbauda, vai šo mērķu sasniegšanai izmantotie līdzekļi ir "atbilstīgi un vajadzīgi".

60 Savos apsvērumos un tiesas sēdē sniegtajos precizējumos Vācijas valdība plaši izskaidroja iemeslus, kuru dēļ ir pieņemts *BerlBesÜG* 6. pants.

61 Šī valdība it īpaši apgalvoja, ka kopējais ilgums, uz kuru attiecas atlīdzību līmenis attiecībā uz tiesnešiem un prokuroriem, ir īsāks, nekā tas ir ierēdņiem, jo tajā tiek ņemts vērā parasti ilgāks mācību ilgums un vēlāka profesijas uzsākšana. Jaunajā paaugstināšanu sistēmā ietilpst mazāk līmeņu, tas ir, astoņi "pieredzes līmeņi", lai gan tiesnesis sasniedz ātrāk līmeņus, kas atbilst augstākai atlīdzībai. Tomēr, ja budžeta iemeslu dēļ tiesnešu ienākumi nevar ievērojami palielināties, šis algu pieaugums tiek no jauna samazināts starpposma gados. Tādējādi, sākot no 5. līmeņa, tiesnesim turpmāk ir jāgaida par vienu gadu vairāk, lai pārietu augstākā līmenī.

62 Vācijas valdība uzskata, ka šis grozījums, kas ir labvēlīgs tiesnešiem no 31 līdz 39 gada vecumā, ir jāuzskata par priekšrocību tādēļ, ka profesionālā pieredze īpaši pieaug pirmajos darbības gados, bet arī par līdzekli, lai atbildētu uz tiesnešu vajadzībām to dzīves posmā, kad viņiem parasti, pēc šīs valdības domām, ir vislielākie izdevumi. Turklāt jau ieceltu tiesnešu un tādu, kas tiek pārklasificēti salīdzinoši lielā vecumā, tas ir, sākot no agrākās sistēmas 7. vecuma grupas, paaugstināšana tiekot palēnināta atbilstoši jaunajai paaugstināšanas līknei. Lai kompensētu šo efektu, attiecīgais līmeņu ilgums tika samazināts par vienu gadu katrā kategorijā. Šī valdība, atbildot uz lūgumu sniegt precizējumus, ko

Tiesa izteica tiesas sēdē, norādīja, ka šīs sistēmas sarežģītība izriet no likumdevēja rūpēm, lai neviena no tiesnešu kategorijām negūst priekšrocības vai necieš pārmērīgu kaitējumu pārklasificēšanas jaunajā atlīdzības sistēmā rezultātā.

63 Jākonstatē, ka, pārbaudot Tiesā iesniegtos lietas materiālus, netika konstatēts neviens elements, kas varētu radīt šaubas par šiem Vācijas valdības apsvērumiem. Turklāt Tiesā nav iesniegts neviens elements, kas apstrīdētu jaunās paaugstināšanas sistēmas atbilstīgumu un vajadzību.

64 Turklāt jānorāda, ka arguments, atbilstoši kuram *BerlBesÜG* 6. pants rada "jauno tiesnešu" situācijas "pasliktināšanos", kam nelabvēlīgu situāciju radīja jau agrākais Federālais likums par ierēdņu atlīdzību, ir jānoraida tādēļ, kā ir konstatēts šī sprieduma 47. punktā, ka šādas kategorijas nepastāv.

65 Ņemot vērā šos apsvērumus, jāuzskata, ka, ņemot vērā dalībvalstīm atzīto rīcības brīvību ne tikai izvēlēties noteiktu mērķi sociālās politikas un nodarbinātības jomā, bet arī noteikt atbilstošus līdzekļus to sasniegšanai, šķiet saprātīgi, ievērojot valsts likumdevēja mērķi, pieņemt *BerlBesÜG* 6. pantu.

66 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz devīto un desmito jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/78 2. pants un 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neliedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, kurā ir definēti noteikumi jau ieceltu tiesnešu paaugstināšanai amatā atbilstoši jaunajai atlīdzības sistēmai, un paredzēts, ka, sākot no noteikta līmeņa, tiesnešiem, kuri datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, bija sasnieguši noteiktu vecumu, atalgojums pieaug ātrāk nekā jau ieceltajiem tiesnešiem, kuri datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, bija gados jaunāki, jo atšķirīgā attieksme, kas bija iekļauta šajā tiesiskajā regulējumā, var tikt attaisnota, ievērojot šīs direktīvas 6. panta 1. punktu.

Par ceturto jautājumu

67 Uzdodot ceturto jautājumu, iesniedzējtiesa vaicā Tiesai par juridiskajām sekām, kādas būtu, ja agrākajā Federālajā likumā par ierēdņu atalgojumu būtu pārkāpts diskriminācijas vecuma dēļ aizlieguma princips. Šī tiesa vēlas noskaidrot, vai šīs sekas izriet no Direktīvas 2000/78 vai judikatūras spriedumā *Francovich* u.c. (C-6/90 un C-9/90, EU:C:1991:428) un vai pēdējā gadījumā ir izpildīti nosacījumi par Vācijas Federatīvās Republikas atbildības iestāšanos.

68 Tiesa jau bija aicināta lemt par šo jautājumu spriedumā *Specht* u.c. (no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005), un tās sniegtā atbilde ir pilnībā attiecināma uz šo lietu.

69 Šādos apstākļos identisku iemeslu tiem, kas ir norādīti sprieduma *Specht* u.c. (no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005) 88.–107. punktā, uz uzdoto ceturto jautājumu ir jāatbild šādi:

— tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, Savienības tiesības neprasa ar atpakaļejošu spēku piešķirt diskriminētajiem tiesnešiem summu, kas atbilstu starpībai starp faktiski saņemto atlīdzību un to atlīdzību, kura atbilst viņu pakāpes augstākajam līmenim;

— iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai ir izpildīti visi Tiesas judikatūrā definētie nosacījumi, lai saskaņā ar Savienības tiesībām iestātos Vācijas Federatīvās Republikas atbildība.

Par piekto jautājumu

70 Uzdodot piekto jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka tām ir pretēja tāda valsts tiesību norma, kāda aplūkota pamatlietā, kurā valsts tiesnesim paredzēts pienākums relatīvi īsā termiņā, proti, pirms attiecīgā finanšu gada beigām, izvirzīt tiesības uz finansiāliem maksājumiem, kuras tieši likumā nav paredzētas.

71 Tiesa jau bija aicināta lemt par šo jautājumu spriedumā *Specht* u.c. (no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005), un tās sniegtā atbilde ir pilnībā attiecināma uz šo lietu.

72 Šādos apstākļos identisku iemeslu dēļ tiem, kas ir norādīti sprieduma *Specht* u.c. (no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005) 111.–114. punktā, uz uzdoto piekto jautājumu ir jāatbild, ka Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka tām nav pretēja tāda tiesību norma, kāda aplūkota pamatlietā, kurā valsts tiesnesim paredzēts pienākums relatīvi īsā termiņā, proti, pirms attiecīgā finanšu gada beigām, izvirzīt tiesības uz finansiāliem maksājumiem, kuras tieši likumā nav paredzētas, ja vien ar šo normu netiek pārkāpts ne līdzvērtības, ne efektivitātes princips. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šie nosacījumi ir izpildīti pamatlietā.

Par astoto un vienpadsmito jautājumu

73 Ņemot vērā uz sesto, septīto, devīto un desmito jautājumu sniegtās atbildes, uz astoto un vienpadsmito jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

74 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, 3. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ierēdņu atalgojuma nosacījumi ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā;

2) Direktīvas 2000/78 2. pants un 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, atbilstoši kuram tiesneša pamatalgu aprēķina viņa pieņemšanas darba brīdī atkarībā vienīgi no šī tiesneša vecuma;

3) Direktīvas 2000/78 2. pants un 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neliedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, kurā ir definēti tiesnešu, kas iecelti amatā pirms šo tiesību aktu stāšanās spēkā, paaugstināšanas noteikumi atbilstoši jaunajai atlīdzības sistēmai un paredzēts, ka atalgojuma līmenis, kurā tie turpmāk tiek klasificēti, tiek noteikts, pamatojoties uz pamatalgu, ko viņi saņēma atbilstoši vecajai atlīdzības sistēmai, kaut arī tā bija balstīta uz diskrimināciju tiesneša vecuma dēļ, jo atšķirīgā attieksme, kas paredzēta šajā tiesību aktā var tikt attaisnota ar mērķi aizsargāt iegūtās tiesības;

4) Direktīvas 2000/78 2. pants un 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neliedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, kurā ir definēti noteikumi tiesnešu, kas iecelti amatā pirms šo tiesību aktu stāšanās spēkā, paaugstināšanai amatā atbilstoši jaunajai atlīdzības sistēmai, un paredzēts, ka, sākot no noteikta līmeņa, tiesnešiem, kuri datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, bija sasnieguši noteiktu vecumu, atalgojums pieaug ātrāk nekā amatā jau ieceltajiem tiesnešiem, kuri datumā, kas noteikts pārejai jaunajā sistēmā, bija gados jaunāki, jo atšķirīgā attieksme, kas bija iekļauta šajā tiesiskajā regulējumā, var tikt attaisnota, ievērojot šīs direktīvas 6. panta 1. punktu;

5) tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, Savienības tiesības neprasa ar atpakaļejošu spēku piešķirt diskriminētajiem tiesnešiem summu, kas atbilstu starpībai starp faktiski saņemto atlīdzību un to atlīdzību, kura atbilst viņu pakāpes augstākajam līmenim.

Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai ir izpildīti visi Tiesas judikatūrā definētie nosacījumi, lai saskaņā ar Savienības tiesībām iestātos Vācijas Federatīvās Republikas atbildība;

6) Savienības tiesībām pretēja nav tāda tiesību norma, kāda aplūkota pamatlietā, kurā valsts tiesnesim paredzēts pienākums relatīvi īsā termiņā, proti, pirms attiecīgā finanšu gada beigām, izvirzīt tiesības uz finansiāliem maksājumiem, kuras tieši likumā nav paredzētas, ja vien ar šo normu netiek pārkāpts ne līdzvērtības, ne efektivitātes princips. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šie nosacījumi ir izpildīti pamatlietā.

[Paraksti]